

premišljevala, ko je smuknila iz hiše. Blažu potem ni več nosila belega kruha in kave.

Neki dan nato je pricapljal k njemu Jožek, pet let stari, razvajeni sinček Jakoba Bezlaja. Naslonil se je k postelji in z ročico pokazal na krošnjo: »Kaj pa imate v krošnji, stric? Ali je denar?«

Blažu Poberaju so zatrepetale oči. Ničesar ni odgovoril. Mali je čebľjal dalje:

»Ko boste umrli, jo bodo afa odprli! Takrat bo naša!«

»O Bog, o Bog«, se je utrvalo v Blažu, da je otrok preplašen pobegnil.

Drugo jutro, ko se še ni zaznal beli dan, je Blaž Poberaj umrl. Pustni torek je bil in od vsepovsod je dišalo po ocvrtih krofih. Na štedilnikih Globoke vasi so se kuhali lonci mesa in klobas, krčmar je točil vino ves dan, iz gostilne se je slišalo vpitje in vrišč; vmes je prešerno hreščala harmonika.

Tu pa je ležal Blaž Poberaj mrtev; sam s svojo krošnjo. Stala je na stolu, on pa je počival na visokem odru in dve sveči sta mu goreli ob strani...

Čez tri dni so se zbrali v hiši vsi Bezlaji, da vidijo, kako bo odprl

Janez Bezljaj krošnjo in kako bo iz nje pobral... Kaj bo pobral iz nje? Saj to je: kaj?...

Janez je pristopil k stolu; ostro sekiro je imel v roki. Več kot petdeset zavistnih bezlajskih oči se je uprlo v to ostrino, ki je navirala črviva vratca. Nekaj se je preklalo omarica se je odprla.

Bila je popolnoma prazna... Le pošasten mrak je režal iz nje in duh po preperelosti je puhtel iz praznih predalov. Janez Bezljaj ni vedel, da je Blaž zadnje leto izpraznil vse kotičke in dal kladivec, klešče, dišeče milo, usnjata jermenca, srebrne verižice, denar... in vse drugo za kos kruha, skledico mleka, prenočišče na senu. Ker Blaž Poberaj že vse leto ni bil ne mojster, ne trgovec, ne dobrodošel rožmar. Ne, že vse leto ne! Bil je samo star mož, s težko sapo, povsod nadležen in odveč. Da bi to vedel Janez Bezljaj, bi moral Blaž umreti sredi ceste, na travniku, v svisljih ali kje drugje. Da ni bilo krošnje, bi Janez Bezljaj to gotovo vedel...

Bezljaji so škodoželjni odšli iz hiše, Janez pa je še tisto uro potisnil krošnjo v peč. Zdaj je že zelo dolgo, odkar ni Blaža Poberaja, ne njegove krošnje. Le Bezljaji so še ostali in še zmeraj več jih je.

PUST

Dolgo krilo,
pajčolan,
židan sončnik,
zlat uhan.

Včeraj punčka
sem bila,
danes prava
sem gospa.

Krinka skriva
mi obraz,
brž ugani,
kdo sem jaz?